

LA NOIA DEL TATUATGE I UNS ALTRES RELATS.

Francesc Xavier Parera Gutiérrez

LA NOIA DEL TATUATGE.

Els lladrucs dels gossos ressonaven en una jungla propera al riu Mekong. Agafats de la mà, Norman Rush i la formosa espia Donna Belia s'amagaren entre les ruïnes d'un temple. L'agent secret pensava que després de creuar aquelles fangoses aigües, els seus perseguidors perdrien el seu rastre. També recordava els fets dels darrers dies mentre observava com uns guerrillers passaven de llarg per les ensorrades estàtues. Nick havia desaparegut al seu hotel de Banckok quan ja tenia les dades sobre la possible construcció d'una bomba nuclear a Indoxina. Aleshores les ordres de JK, cap de l'organització CECMAR eren clares: continuar el treball del company i descobrir on hi era segrestat.

Belia, bonica espia amb cara de vici i cames llargues, era el seu contacte a Amsterdam on s'iniciava la seva investigació. Espectacular fou la persecució amb llanxes per fugir dels misteriosos enemics, que també havien agafat presoner a Nick. Hi hagué molta tensió als canals pel constant intercanvi de trets. La darrera pista els havia portat fins al Mekong i ara Rush veia que no era el moment de relaxar-se, ja que Belia apuntà amb la seva pistola al bocabadat agent.

-Donna, sabia que eres una meuca entre les files de la CECMAR -digué Norman-, pero no imaginava que et vendries als antics comunistes.

Tot seguit aparegueren al lloc els soldats capitanejats per una altiva xinesa. Xi-Ling, la qui manava, va somriure.

-Ara Nick i tú, Rush, sou els meus presoners -deia la voluptuosa noia oriental en una cambra sota els ruïnes d'un enorme temple. Sabiem que aviat vindries i com has pogut comprovar estem fasbricant una bomba amb residus radiactius.

L'agent observà al seu company, lligat a una taula de fusta com ell, envoltat de soldats. Davant d'ells hi eren Xi-Ling i Belia.

-Sota aquesta cúpula s'amaga la maquinària necessària per aquesta tasca -prossegí la xinesa entre rialles-. Ara gaudireu de les meves tortures mentre provoquem una guerra des d'Orient.

Les noies s'acaronaren i juntes abandonaren la sala. Quan la foscor dominà sobre la regnant soledat Rush murmurà amb cinisme que ara comprenia perque Belia posava problemes per anar al llit amb ell. Nick intentava alliberar-se sense fer bromes. Transcorregueren uns minuts i aleshores s'escoltaren contínues explosions. Norman va somriure ja que CECMAR havia instal.lat provisionalment a la seva mà un transmissor. Així les autoritats havien descobert la base militar de Xi-Ling. Els agents bombardejaren el lloc i part del temple s'ensorrà. El mateix JK tallà els lligams de Nick i Rush mentre les flames consumien les màquines i el soldats que es resistien. Molts enemics quedaren destrossats. La traidora Belia descansava sobre un munt de roques, pero JK quedà tranquil quan entre els cadàvers Norman reconegué a Xi-Ling, per una marca, el tatuatge del drac negre a l'esquena.

MELODIES PER MORIR.

JK, cap de la CECMAR, organització d'espionatge per a la seguretat de la Comunitat Europea restava seriós davant de la seva taula. Llegia repetidament un petit missatge. En aquell instant entrà al despatx l'agent Norman Rush i JK el mostrà el paper. Deia:

“L'oncle Thomas ha recaigut en la seva malaltia i tornarà a ser ingressat a l'hospital.”

Aleshores l'espia parlà:

-Així... Es proposen assassinar a El-Haffar.

-Sí! –exclamà el cap-. El diplomàtic àrab s'ha guanyat un bon lloc a Occident amb les seves converses de pau i alguns grups terroristes de l'Islam han deixat les armes, però els escamots suïcides de Hassam-Yakur volen atentar contra interessos europeus i nordamericans. El missatge en clau és evident i es confirma les nostres sospites. Demà pensen matar al diplomàtic al Teatre de l'Opera de París mentre assisteix al concert.

-Melodies per morir... –va concloure Rush.

Al seu despatx Norman mirava l'expedient que havia de tractar i es preguntava com ho farien ja que estava envoltat dels millors i fidels guardaespalles. Quan els homes de la CECMAR registraren l'edifici no van veure cap bossa sospitosa, armes o bombes.

Arribà aquella maleïda nit d'hivern i els voltants el teatre la gent s'acollpava per entrar.

-Simfonia num. 9 de Bruckner i la simfonia num. 5 de Mahler –comentà Rush a Ryan, un dels molts agents introduïts dissimuladament entre el públic-. No hi pot haver una música més misteriosa i fúnebre per a l'ocasió.

A les llotges s'asseguraren de no trobar cap franc tirador i la gent fou registrada al vestíbul abans d'ocupar els seients. L'arribada de El-Haffar provocà molta expectació, però de seguida la policia allunyà als periodistes i el deixaren ben vigilat a la seva cadira.

De sobte des de la seva llotja, Rush recordà l'historial dels seus guardaespalles. Un d'ells, Abdelar, va estar una llarga temporada a Afganistan i després va retornar. Semblava un home canviat i potser es devia als horrors de la guerra. Un presentiment tan fúnebre com el començament de la simfonia de Mahler creuà la ment de l'agent, s'aixecà i entrà a on hi era el diplomàtic. Quan Rush demanà que Abdelar l'acompanyés al passadís aquest es posà nerviós i de seguida es llançà contra el seu cap. Norman va treure la seva pistola i efectuà dos trets amb el silenciador. Ningú del teatre s'adonà. El director d'orquestra prosseguia l'execució de la seva obra. L'agent demanà als bocabadats àrabs que l'ajudessin. Tregueren el cadàver al vestíbul i s'amagaren darrera d'unes columnes. Després s'escoltà l'explosió, però els agents de la CECMAR posaren ordre a l'evacuació de l'espantada gent mentre Rush contemplava les despulles d'aquella bomba introduïda en un home.

HAUSSEMBERG

L'espectacular fugida del dictador Hausseberg causà perplexitat als diferents països ja que la premsa només parlava de la complicada operació de rescat. Dues avionetes volaren sobre Port War, la presó de màxima seguretat del Regne Unit. Malgrat els avisos perquè s'allunyessin d'aquella vall, una àrea restringida, llançaren un gas que deixà dormits als vigilants, funcionaris i presos. Aleshores dos camions s'aturaren davant de l'enorme fortalesa. Amb explosius destrossaren les portes i part el mur i els sicaris alliberaren al general.

JK, cap de la CECMAR, l'organització d'espionatge a Europa parlà davant de Norman Rush.

-Després de la rebel·lió, el dictador fou empresonat, però Anglaterra demanà la seva extradició per fer experiments amb armes químiques sobre alguns súbdits en la seva República de Baremba, l'illa del Carib que dominà quan marxaren els colons –s'explicà JK-. Ara ha tornat i ha derrocat al president elegit democràticament. Es murmura que prepara bombes atòmiques. Estants Units es mantè al marge ja que té problemes amb les seves guerres a Orient, per tant només la KGB i nosaltres hem d'alliberar al món d'un boig.

El següent pas fou anar a l'Unió Soviètica i, al Teatre del Bolshoi, durant una representació de El llac dels cignes de Tchaikovsky, Norman contactà amb Katrina, l'agent per investigar moviments de Hausseberg per Europa. Però a la llotja, accidentalment la noia punxà amb un misteriós anell la mà de Rush, el qual va caure a terra sense sentit. Immediatament ella ordenà a uns sicaris que emportessin el cos de l'espia.

Quan despertà, l'agent es va veure lligat de mans a una cel·la. A través de la finestra mirava palmeres, platges i una fortalesa. Hi era presoner de Hausseberg a Baremba per l'ajuda de la traïdora Katrina. Després ells el mostraren una gegantesca volta sota terra i veia com tècnics i maquinària preparaven els caps nuclears. En aquell instant se sentiren explosions. Eren avions militars que bombardejaven el lloc. La CECMAR havia seguit les passes de Rush i ara desmantellaven la base. Norman contemplà com, després d'un intercanvi de trets, l'escamot agafava pres al general. Podien respirar tranquils de moment...